

Sense més preàmbuls: a [Rafael Albert](#) (PP), alcalde d'[Orpesa](#), se li hauria de caure la cara de vergonya, i dimitir immediatament, per [triplicar la despesa municipal en jardineria](#) (més de 300.000 euros!) sense haver destinat ni un sol cèntim a la neteja del paratge natural costaner més gran del terme, dels més bells, elementals i representatius del nostre Mediterrani primigeni: [la Renegà](#) ([mapa](#)). La contractació d'una brigada escombriera, ni que siga una vegada al mes, la veritat, no són diners. Fa anys que l'han de netejar particulars i organitzacions com [R de Renegà](#), que ho ha [denunciat](#) repetidament, com [Gecen](#) i Greenpeace. Però els diners no són el problema, ja ho sabem. *Salms* se n'ha fet ressó en dues ocasions: la [primera](#), després d'una recollida intensiva de deixalles ([vídeo](#)), l'estiu passat; la [segona](#), fa poques setmanes, quan la conselleria de Cultura aprovà una tisorada letal a l'àrea protegida al BIC per a permetre l'edificació d'un hotel a 50 metres de la [Torre Colomera](#), una torre de guaita del segle XV, a vora mar, d'incalculable valor històric: «*Así, se permite la construcción del hotel en una zona privilegiada con buenas vistas al mar y al lado del mirador que corona la urbanización de Torre Bellver, la Colomera limitará con la Vía Verde*», recordava el periodista Ramón Pardo. És la cançoneta de sempre: al País Valencià, les cares no cauen de vergonya. Perquè no n'hi ha gens. I perquè ja ningú les posa roges, com fa poc [explicava Usó](#). Caldo de cultiu per als infames, que no fan sinó repetir la llardosa maniobra de sempre, la mateixa política del greix: deixar que tot s'embrute, que es perda, que s'abandone, que la merda s'escampe i regolfe i ho inunde tot fins que un dia o, millor, una nit, el paratge s'acabe cremant (l'acaben cremant, cal dir, com ja succeí amb l'[incendi del 2000](#), tan profitós per a la [depredació](#) de constructores i polítics). Aleshores sí, només aleshores, brut o cremat, caldran plans municipals de sanejament, és a dir, xalets, [apartaments](#), camps de golf, vies verdes (asfaltades!), obrir avingudes a la mar... És la deixadesa com a objectiu, la calculada desídia, permanent, el fariseu *laissez-faire* aplicat a la degradació sistemàtica, en aquest cas contra la Renegà. Però també, de la mateixa manera, recordem-ho, contra el [Ribalta](#) o el [Cabanyal](#) i, en fi, contra tot bé públic, comú: la sanitat, l'educació, la televisió pública... Torres de guaita com [la Colomera](#) i [la Cordà](#) de la Renegà tenien una funció militar: defensar-se dels pirates barbarescos. Avui, en canvi, trobareu els pirates ben

apoltronats en butaques de l'administració. Josep Vicent Boira, en el seu estudi *«Del paisatge de la defensa a la defensa d'un paisatge»*, descriu amb traça aquest paisatge amenaçat:

Però per a intervenir sobre el territori, calia primer conèixer-lo. I això és el que feren alguns enginyers i oficials de Felip II. És molt possible que, per primera vegada, un d'aquells homes s'adonara de la presència de diferents unitats paisatgístiques en el litoral valencià: platges llargues, obertes, d'arena fina, cales ombrívoles tancades per espadats arbrats i alts penya-segats, marjals i aiguamolls impracticables... I d'aquest (re)coneixement i de l'aplicació subsegüent de la pràctica de l'arquitectura, de l'enginyeria i de l'art de la guerra, van sorgir memorials d'actuacions.

Fet i fet, la presència d'una torre sobre un alteró, sobre un cap, vora un riu, al bell mig d'una platja o sobre un espadat, pot ésser llegida per l'observador contemporani no sols com el fruit d'una etapa històrica especialment agitada o com un element més del patrimoni artístic, sinó com la clau d'interpretació del paisatge físic que l'envolta. La presència d'una torre mai no és gratuïta, ni capritxosa. En aquest cas, la geografia esdevé determinant. O quasi, perquè per a poder arrodonir-ho tot, caldria imaginar la situació històrica d'un país dividit per una frontera interior que marcava la presència de bosses de població morisca en amples zones interiors. (...)

Button

Button

«God's Away On Business», de Tom Waits